

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Hradilem
sídlem Půdova 648/3, 198 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j. 304300-4/2022-VO

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 6. 2022, č. j. 304300-4/2022-VO, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Hradila, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j.: 304300-4/2022-VO, jímž byla podle § 180e odst. 6

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého schengenského víza podaná proti rozhodnutí Zastupitelského úřadu v Káhiře (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 10. 2019, č. CAIR 2019 12 22 0001.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken*, s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j.: 5 Ans 5/2011-221, a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j.: 4 Azs 323/2021-47, neboť žalovaný nesdělil konkrétní skutkové důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států Evropské unie. Jelikož je Ředitelství služby cizinecké policie orgánem, od něž žalovaný obdržel informace o hrozbě žalobce pro veřejný pořádek, je nepochopitelné, proč si žalovaný od tohoto orgánu nevyžádal konkrétní skutkové důvody. Žalovaný nevysvětlil, kvůli jakému jednání je žalobce považován za hrozbu, a po jak dlouhou dobu má být za takovou hrozbu pokládán. Pokud by informace podléhaly režimu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), měl být žalobce informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací.
3. Dále žalobce namítal, že se žalovaný zabýval posuzováním existence hrozby pro veřejný pořádek k době přijetí žádosti o udělení krátkodobého víza v říjnu 2019, a nikoli ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j.: 1 As 165/2018-40, týkající se zásady rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, jakož i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j.: 45 A 102/2016-23, který tuto zásadu aplikoval na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

4. Žalovaný ve vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a vízový spis. Uvedl, že dostal požadavku plynoucím z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19. Obrátil se na Ředitelství služby cizinecké policie, jež potvrdilo, že žalobce byl v době přijetí žádosti o krátkodobé vízum považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) či pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Konkrétní důvod spočívá v hrozbě pro veřejný pořádek, žalovaný však nedisponuje skutkovými důvody, a tak je nemůže uvést. Argumentace rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j.: 45 A 102/2016-23, či rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j.: 5 Ans 5/2011-221, je nepřipadná, neboť tyto rozsudky byly vydány ještě před zakotvením § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobu navrhl zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného vyslovil nesouhlas s argumentací ve vyjádření uvedenou a doplnil, že se opakovaně obracel na orgány Policie ČR, jako je Policejní prezidium či Ředitelství služby cizinecké policie, a snažil se zjistit, z jakých důvodů je nebo byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek. Orgány Policie ČR mu však tyto skutečnosti nesdělily a v řízení vedeném u Městského soudu pod sp. zn. 8 A 128/2020, ve kterém se žalobce domáhal přezkumu jednoho z rozhodnutí Policejního prezidia, dokonce vyplynulo, že policie tyto skutečnosti ani nezná. Jestliže za tohoto stavu žalovaný odkazuje žalobce s ochranou jeho práv na orgán, u kterého se žalobce zjevně ochrany domoci nemůže, je nutno takový postup považovat za nepřijatelný.

IV.

Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 16. 10. 2019 podal u prvostupňového orgánu žádost o udělení krátkodobého schengenského víza za účelem turistickým k více vstupům na období 4. – 11. 12. 2019.
7. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. CAIR201910160008, byla žádost žalobce zamítnuta podle čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) z důvodu, že jeden nebo více členských států považují žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Toto rozhodnutí bylo žalobci osobně předáno dne 31. 10. 2019.
8. Žalobce dne 15. 11. 2019 podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, které žalovaný nevyhověl rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j.: 300791/2020-VO. V souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců se obrátil na Ředitelství služby cizinecké policie ČR s žádostí o vydání závazného stanoviska, z něhož vyplynulo, že žadatel je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví. Žalovaný tak shledal existenci zamítacích důvodů uvedených ve formuláři pro oznamování a odůvodňování zamítnutí žádostí o udělení víza, prohlášení víza za neplatné nebo jeho zrušení podle přílohy VI vízového kodexu.
9. Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 3. 2. 2020, č. j. 300791/2020-VO, žalobu k Městskému soudu v Praze, jež byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2021, č. j. 6 A 30/2020-44. Z odůvodnění se podává, skutečnost, že v napadeném rozhodnutí absentovaly konkrétní skutkové důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu, sice dle názoru soudu zasahuje do práv žalobce, nicméně s ohledem na předcházení bezpečnostním a migračním rizikům soud dospěl k závěru, že tento zásah je právě tímto účelem odůvodnitelný, a proto je § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců plně aplikovatelný. Jelikož jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, tj., že rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za předmětnou hrozbu, jsou tyto konkrétní důvody z přezkoumání soudem vyloučeny. To jednak znamená, že soud nemůže tyto důvody zjišťovat a přezkoumávat, a jednak, že nemůže žalovanému uložit, aby tyto do svého rozhodnutí zahrnul, neboť žalovaný je vázán závazným stanoviskem policie. Předmětem soudního přezkumu zůstal pouze postup vedoucí k vydání rozhodnutí.

Ten byl podle názoru soudu v souladu se zákonem, když žalobce ani neuplatnil žádné relevantní námitky.

10. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 A 30/2020-44, i rozhodnutí žalovaného, č. j. 300791/2020-VO. Jak vyplývá z odůvodnění, Nejvyšší správní soud shledal rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19 za přímo dopadající na posuzovaný případ. Podle závěrů Soudního dvora Evropské unie přitom bylo povinností žalovaného v rozhodnutí specifikovat jednak, který z členských států Evropské unie považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, či veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a dále uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, tj., v čem konkrétně je spatřováno naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení vízového kodexu. Žalovaný však těmto požadavkům nedostál, když v rozhodnutí neoznačil členský stát, který v žalobci spatřuje hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a ani nespecifikoval důvody, pro které je žalobce za takovou hrozbu považován. Nejvyšší správní soud upozornil, že z dikce § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by správní orgány nemusely zdůvodňovat zamítnutí žádosti o udělení víza v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu výše citovaného ustanovení vízového kodexu. Z tohoto ustanovení vyplývá toliko to, že správní soudy nemohou takové důvody, pro které je žadatel jiným členským státem považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnosti, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, podrobit svému přezkumu, což ostatně potvrdil též Soudní dvůr Evropské unie. Jakékoli ospravedlnování správních orgánů, či Městského soudu v Praze, že kvůli § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nové posouzení neudělení víza obsahovat konkrétní důvody, pro které je stěžovatel považován za hrozbu dle výše citovaného ustanovení vízového kodexu, je tudíž nepřipadné. Žalovaný nemusí uvádět v plném rozsahu též informace podléhající režimu ochrany ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., nicméně i v těchto případech by ovšem žadatel měl být informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j.: 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 Sb. NSS.
11. Podle zprávy Ředitelství služby cizinecké policie ČR ze dne 8. 6. 2022, č. j. CPR-14808-3/ČJ-2022-930320-260, byl žalobce v době přijetí žádosti o udělení krátkodobého víza považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 vízového kodexu. Členským státem, který vydal nesouhlasné stanovisko, byla Česká republika. Konkrétním důvodem pro toto stanovisko bylo, že cizinec byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaný tudíž v napadeném rozhodnutí opětovně dospěl k závěru, že v době rozhodování správních orgánů o žádosti byly dány zamítací důvody uvedené ve formuláři pro oznamování a odůvodňování zamítnutí žádosti o udělení víza, prohlášení víza za neplatné nebo jeho zrušení podle přílohy VI vízového kodexu. Závazné stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ČR je v souladu se zákonem o pobytu cizinců a žalovaný nepřezkoumává důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nýbrž posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza s důvody stanovenými vízovým kodexem.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 11. 4. 2024. Právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
15. Podle § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území; podání žádosti nemá odkladný účinek.*
16. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.*
17. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5.*
18. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j.: 4 Azs 323/2021-47, vyslovil závazný právní názor, dle kterého má žalovaný specifikovat jednak, který z členských států Evropské unie považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, či veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a dále má uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, tj., v čem konkrétně je spatřováno naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení vízového kodexu. Uvedený závazný právní názor nebyl žalovaným plně respektován. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice označil Českou republiku coby členský stát, který v žalobci spatřuje hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, nicméně již nepřistoupil k vymezení důvodů, pro které je žalobce za takovou hrozbu považován. Jak žalovaný v tomto směru toliko uvedl: „Konkrétním důvodem pro toto stanovisko bylo, že cizinec byl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

*považován za hrozbu pro veřejný pořádek.“ Uvedenou formulací žalovaný nedostal požadavku Nejvyššího správního soudu na uvedení konkrétního důvodu, v čem je tato hrozba s ohledem na osobu žalobce spatřována, a to v míře, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti (viz. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č.j. 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 s. NSS). Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora citovaném zrušujícím rozsudku *Na právě vyslovených závěrech nemůže ničebo změnit ani skutečnost, že žalovaný rozhodoval na základě stanoviska cizinecké policie. Existence závazného stanoviska sama o sobě totiž nemůže odůvodnit absenci uvedení konkrétních důvodů, pro které stěžovatel představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu.**

19. Soud shledal důvodnou i druhou námitku žalobce, dle níž se žalovaný zabýval posuzováním existence hrozby pro veřejný pořádek nesprávně k době přijetí žádosti o udělení krátkodobého víza v říjnu 2019. Zásada, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, implicitně vyplývá ze správního řádu. Lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j.: 7 Azs 209/2018-37, v němž se k zásadě rozhodování správních orgánů dle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí uvádí, že *„vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008–126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí.“* Na názoru, že by vybočení ze zásady rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí představovalo zásah do zásad právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování (jak byly definovány Ústavním soudem např. v nálezech ze dne 27. 3. 2003, sp. zn.: IV. ÚS 690/01, ze dne 12. 12. 2013, sp. zn.: III. ÚS3221/11, či ze dne 15. 10. 2003, sp. zn.: IV. ÚS 253/03), soud setrvává i v nyní projednávaném případě, kdy žádost o vízum byla podána dne 16. 10. 2019 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 22. 6. 2022. Žalovanému přitom nic nebránilo, aby požádal Ředitelství služby cizinecké policie ČR o závazné stanovisko časově se pojící s aktuální situací, a nikoli s dobou přijetí žádosti o udělení krátkodobého víza.

VI.

Závěr a náklady řízení

20. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení představují v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za čtyři úkony (§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba, replika a účast při jednání u soudu). Jde tak o čtyři úkony právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 12 400

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a o náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon, celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby v částce 2 856 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem částku 19 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.